

SỐ 480

KINH NGUYỆT THƯỢNG NỮ

Hán dịch: Đời Tùy, Tam tạng Pháp sư Xà-na-quật-da, người Thiên Trúc.

QUYỂN THƯỢNG

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở nơi tinh xá lợp bằng cỏ tranh, trong rừng cây cổ thụ, tại nước Tỳ-da-ly cùng với chúng đại Tỳ-kheo năm trăm vị, đều là các bậc A-la-hán.

Lại có tám ngàn Bồ-tát, đều là bậc có công đức lớn, có thần thông và oai lực lớn, tất cả đều thọ trì các Đà-la-ni, được biện tài vô ngại, đắc các thiền định, được pháp Nhẫn vô sinh, đầy đủ năm Thần thông, nói năng chân thật, không có hư dối, lia các khen chê. Đối với quyển thuộc của mình và các lợi dưỡng đều không nhiễm vương. Vì không mong cầu quả báo nên vì người khác nói pháp, khiến họ đắc pháp nhẫn sâu xa, có thể qua đến bờ bên kia. Các vị ấy đã đầy đủ vô úy, đã vượt qua việc ma, không còn kết nghiệp, đối với tánh của các pháp không bị ngăn che, nghi ngại. Do vô lượng, vô số trăm ngàn kiếp tu tập mà được thành tựu, thường dùng sắc diện tươi vui để an ủi, dẫn dắt người hành trì, không khiến họ buồn bã. Khéo dụng câu lời, tâm không biến đổi, biện thuyết không cùng tận, cũng đều được thành tựu pháp nhẫn bình đẳng, có thể ở trong đại chúng nói pháp vô úy, giảng nói một câu pháp, trải qua trăm ngàn ức na-do-tha kiếp, đắc trí tuệ, phương tiện thiện xảo vô tận. Biết rõ ba đời đều như huyễn hóa, cũng như dợn nắng, như trăng trong nước, như mộng, như sao ban sáng, như tiếng vang trong hang trống. Biết tánh của các pháp là Không, Vô tướng, Vô nguyện, tâm thường vắng lặng, an trú vào pháp chân như, xa lia các việc lấy, bỏ. Đã đạt vô lượng trí tuệ phương tiện thiện xảo, cũng biết được tâm hành của các chúng sinh và trí tuệ phương tiện thiện xảo, tùy theo mỗi chỗ giáo hóa, vì họ diễn nói các pháp. Đối với tâm của các chúng sinh không có tổn hại, lia các ái nhiễm, không còn phiền não, đủ các hạnh nhẫn, đối với tánh các pháp đều đã biết rõ, đã thành tựu việc trang nghiêm các cõi Phật, thường thành tựu Tam-muội niệm Phật và cũng có thể thành tựu việc khuyến thỉnh trí Phật, có thể đoạn trừ tất cả phiền não, kết sử, thường hiện bày diệu dụng nơi các thiền định, Tam-muội, cũng đều có thể đắc trí tuệ, phương tiện thiện xảo.

Tên các vị ấy là: Đại Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Bồ-tát Quán Thế Âm, Bồ-tát Đại Thế Chí, Bồ-tát Nan Hữu, Bồ-tát Hương Tượng, Bồ-tát Bất Xả Đảm, Bồ-tát Nhật Tạng, Bồ-tát Đà-la-ni, Bồ-tát Phóng Hương Quang, Bồ-tát Lôì Âm, Bồ-tát Phân Biệt Kim Quang Minh Quyết Định Vương, Bồ-tát Na La Diên, Bồ-tát Bảo Thủ, Bồ-tát Bảo Ấn Thủ, Bồ-tát Hư Không Tạng, Bồ-tát Hỷ Vương, Bồ-tát Hỷ Kiến, Bồ-tát Độ Chúng Sinh, Bồ-tát Thường Tinh Tấn, Bồ-tát Thường Hỷ Căn, Bồ-tát Pháp Ác Đạo, Bồ-tát Kim Cang Du Bộ,

Bồ-tát Tam Giới Du Bộ, Bồ-tát Hành Bất Động, Bồ-tát Bất Không Kiến, Bồ-tát Công Đức Tạng, Bồ-tát Liên Hoa Đức, Bồ-tát Như Hương Tượng, Bồ-tát Đắc Thâm Trí Biện, Bồ-tát Đại Biện, Bồ-tát Pháp Thượng Sinh, Bồ-tát Chư Pháp Vô Nghi Đức, Bồ-tát Sư Tử Du Bộ, Bồ-tát Tán Chư Khủng Bố, Bồ-tát Tế Tác Chư Tướng, Bồ-tát Sư Tử Hống Âm, Bồ-tát Phi Bất Ngôn, Bồ-tát Biện Tự, Đại Bồ-tát Di-lặc... là bậc Thượng thủ. Lại có trăm ngàn Đại Bồ-tát như vậy đều hội đủ.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn ở tinh xá lợp bằng cỏ, nơi rừng cây đại thọ, trong thành Tỳ-da-ly. Quốc vương, các đại thần, bá quan, các trưởng giả giàu có, các Bà-la-môn, cư sĩ, dân chúng và các người khách buôn từ xa đến, đều tôn trọng, cung kính phụng sự.

Thời ấy, trong thành có một vị Ly-xa tên là Tỳ-ma-la-cật, nhà cửa giàu có, của cải vô lượng, kho tàng đầy chật không thể tính kể, chăn nuôi gia súc rất nhiều. Người vợ tên là Vô Cấu, dung mạo đoan chánh, đầy đủ tướng đẹp đẽ. Người vợ khi đã thọ thai đủ chín tháng, liền sinh một người con gái dung mạo tươi đẹp, thân thể hoàn hảo, người xem không chán. Khi cô bé sinh ra có ánh sáng lớn chiếu rọi khắp cả nhà. Cũng chính khi ấy, đại địa chấn động, các cây lớn quanh nhà đều có chất sữa đặc và dầu chảy ra rất nhiều. Trong thành Tỳ-da-ly, các loại trống lớn, trống nhỏ và các thứ âm nhạc không đánh, không tấu cũng đều tự phát ra tiếng. Trên hư không, trời mưa các thứ hoa. Bốn phía quanh nhà ấy có kho báu ẩn chứa tự bày ra và các ngọc quý cũng đều xuất hiện.

Khi sinh ra, cô bé không khóc lại chấp tay ngay ngắn, nói kệ:

*Do xưa không tạo các nghiệp ác
Nay được thân thanh tịnh như vậy
Nếu người tạo tác các nghiệp ác
Không thể sinh vào nhà hào quý.
Cũng do xưa đoạn các hành ác
Bố thí, điều thuận, không buông lung
Cung kính, tề chỉnh nơi tôn nghiêm
Mới được sinh vào nhà hiền thiện.
Con nhớ ngày xưa Phật Ca-diếp
Vào thành Tỳ-da-ly khát thực
Con ở trên lầu được thấy Ngài
Được thấy vậy rồi tâm thanh tịnh.
Tâm con đã được thanh tịnh rồi
Tôn trọng cúng dường Như Lai ấy
Bấy giờ hiện không có hương hoa
Hương thoa, hương bột, đồ ăn uống.
Liên nghe tiếng dạy trong hư không:
Phật nơi thế gian không cầu báo
Có tâm thương xót các chúng sinh
Cho nên hàng ngày đi khát thực.
Người muốn cúng dường Thế Tôn ấy
Nên phát tâm Bồ-đề vô thượng
So đồ cúng dường trong ba cõi
Không bằng người tin phát tâm đạo.
Con nghe trong không nói như vậy
Lại thấy tướng vi diệu chư Phật*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Liên phát tâm Bồ-đề bất động
Con ở trên lầu buông thân xuống.
Trú trong không cao một Đa-la
Lại thấy mười phương hết thấy Phật
Như nhiều loại báu núi Tu-di
Thân Phật Ca-diếp cũng như vậy.
Khi ấy do thần lực chư Phật
Hoa Mạn-đà-la đầy tay con
Lúc con rải hoa cúng dường Phật
Kết thành lọng hoa tịnh, vi diệu.
Chỗ thấy chư Phật nơi mười phương
Thân tướng hảo trang nghiêm vi diệu
Con thấy lọng hoa Mạn-đà-la
Cũng lại đồng như Phật Ca-diếp.
Con ở trong không nói lời này:
Nguyện làm bậc Lương Túc tối thắng
Tu hành cho đến vô số kiếp
Chưa được giác ngộ, thề không chuyển.
Những chúng trời, rồng và phi nhân...
Tám bộ số lượng đến hai ngàn
Họ nghe con gầm tiếng sư tử
Cũng phát tâm Bồ-đề vô thượng.
Con rời cõi trời Tam thập tam
Trở lại sinh vào Diêm-phù-đề
Thường không bỏ mất hạnh hiền hiện
Luôn khuyên mọi người tu phước nghiệp.
Khi con ở cõi trời Đao-lợi
Cúng dường Phật Thích-ca Mâu-ni
Nay thọ sinh không vì năm dục
Chỉ muốn cúng dường Như Lai này.
Con nhớ nghiệp báo của đời trước
Đã sinh ra tám mươi chín nơi
Đều hưởng phước đức như hiện nay
Người trí nên siêng cúng dường Phật.*

Cô bé nói kệ này rồi liền đứng im. Cô gái ấy nhờ nhân duyên từ đời trước tạo các căn lành nên nơi thân tự nhiên mặc sẵn thiên y tốt đẹp quý giá. Từ thân cô ta phát ra ánh sáng kỳ diệu, vượt cả ánh sáng mặt trăng chiếu soi. Ánh sáng ấy có màu sắc vàng ròng tỏa khắp trong nhà. Do cha mẹ của cô thấy ánh sáng này nên đặt tên là Nguyệt Thượng.

Cô bé Nguyệt Thượng sinh ra chưa bao lâu thì thân thể bỗng nhiên lớn nhanh như cô gái tám tuổi. Chỗ cô bé thường đi lại, đứng ngồi đều sáng rực. Các lỗ chân lông nơi thân cô bé phát ra mùi hương Chiên-đàn, khi nói cười, trong miệng luôn tỏa mùi thơm như hoa Ưu-bát-la.

Trong thành Tỳ-da-ly, những con em của vua dòng Sát-lợi, các đại thần, cư sĩ, trưởng giả, Bà-la-môn... và các nhà giàu, các dòng họ hào quý khác có con trai còn trẻ,

xa gần đều nghe danh tiếng của cô gái Nguyệt Thượng rất đoan chánh, đáng yêu, ở đời không ai sánh kịp. Nghe việc này rồi, các người con trai kia tâm ham muốn phát khởi mạnh, mỗi một đều nghĩ: “Mong cưới được cô Nguyệt Thượng ấy làm vợ.”

Các chàng trai đã nghĩ như vậy rồi liền đi đến nhà ông Ly-xa Tỳ-ma-la-cật. Họ muốn trình lên ý nguyện của mình và mỗi mỗi chàng trai đều hứa sẽ mang cỗ phẩm bằng vô số châu báu quý giá, nào lạc đà, lừa, voi, ngựa, tiền của. Hoặc cũng có người đã từng gặp gỡ nhà Ly-xa, họ nói lời lẩn áp:

–Chúng tôi sẽ không chịu thua ai, phải đoạt cho được cô gái ấy.

Hoặc có người lớn tiếng:

–Ông nay nếu không gả cho tôi người con gái ấy, tôi sẽ cướp hết các thứ giường nệm, đồ nằm, tiền tài, y phục, chuỗi anh lạc mang đi hết. Hoặc có kẻ đòi đánh, đòi trói, toan dùng các việc khủng bố như vậy để đe dọa.

Bấy giờ, nhà Ly-xa Tỳ-ma-la-cật tâm sinh sợ hãi hết mực, nên ưu sầu, suy nghĩ: “Những người này có kẻ muốn dùng thế lực cướp đoạt con gái của ta mang đi, hoặc có kẻ muốn đoạt mạng ta.” Ông Ly-xa kia ý niệm rối loạn, buồn phiền, áo nã, hướng đến cô con gái mình cất tiếng than thở, rơi nước mắt.

Khi ấy, Nguyệt Thượng thấy thân phụ sầu lo khổ não, nên hỏi:

–Thân phụ hôm nay vì sao mà sầu não than khóc như vậy?

Ly-xa Tỳ-ma-la-cật nói với con gái:

–Nay con không biết sao? Vì thân con mà đám các nhà quý tộc, giàu có trong thành này đều oán kết với ta, đều muốn tranh nhau để xin cưới con. Ta nay lo sợ sẽ bị những kẻ có thế lực kia đến cướp con mang đi, còn tổn thương đến thân mạng ta và tiền tài, châu báu của gia đình!

Cô gái Nguyệt Thượng dùng kệ trả lời thân phụ:

*Giả sử trong đại địa Diêm-phù
Tất cả các chúng sinh hiện có
Sức mỗi một như Na-la-diên
Người người tay cầm đao gậy nhọn.
Dốc toàn thân lực cùng rượt đuổi
Kẻ kia không thể hại được con
Tâm oán, gậy độc không thể hại
Nước, lửa cũng không thể cuốn, thiêu.
Không sợ loài quỷ sai tử thi
Và dùng lời phù chú trừ ếm
Tâm Từ quyết định không sân hận
Tâm Từ hoàn toàn không sợ ai.
Con nay phát khởi tâm Từ ấy
Giúp đời cũng như giữ thân mình
Hiện con không làm khổ người khác
Thì ai sẽ có thể hại con?
Chán dục, tự mình không tưởng dục
Thành từ cũng chẳng sân giận, si
Con không tạo họa dục, sân, si
Nên không ai có thể hại được.
Con xem hết thấy các chúng sinh*

*Thầy đều tưởng như cha mẹ mình
Thế gian chỉ có tâm Từ ấy
Người khác quyết định không khi đối.
Giả sử hư không chìm trong đất
Và đặt Tu-di vào hạt cải
Vết chân bò đặng nước bốn biển
Cũng lại không thể hại thân con.*

Nguyệt Thượng nói kệ này rồi, liền thưa với cha mẹ:

–Thưa cha mẹ! Nếu đã có việc như vậy xảy ra, chúng ta nên đi đến nơi các ngã tư đầu đường trong thành Tỳ-da-ly, rung chuông, lắc linh, báo cho hết thảy dân chúng trong thành được biết: “Kể từ nay trải qua bảy ngày, con gái của nhà Ly-xa Tỳ-ma-lacật là Nguyệt Thượng quyết định sẽ đi ra bên ngoài, tự mình tìm chọn người chồng, đối tượng là tất cả các chàng trai chưa vợ. Mọi người nên tự sắm sửa về y phục, chuỗi ngọc anh lạc..., cũng cần quét dọn các đường phố trong thành, rải các thứ hương bột, hương đốt, bày biện các vòng hoa... mỗi một đều chuẩn bị đầy đủ, cờ phướn, lọng báu treo khắp, dùng những sự tốt đẹp ấy để tự trang nghiêm.” Ý con như vậy, cha mẹ thấy thế nào?

Cha mẹ nghe con gái nói như thế liền hiểu được ý con. Người cha làm theo lời con gái mình, tức sai người nhà rung chuông, báo khắp tất cả dân chúng trong thành Tỳ-da-ly như lời con mình đã thưa.

Lúc ấy, tất cả dân chúng trong thành nghe lời thông báo như vậy thảy đều vui mừng, đều trở về nhà mình và đường sá quanh đây lo quét dọn, trang hoàng đẹp đẽ, trang nghiêm còn hơn cả lời kêu gọi.

Cùng lúc, các chàng trai nơi các gia đình thuộc dòng vua, quan, đại thần, Bà-la-môn, cư sĩ, trưởng giả, cho đến các người thợ giỏi trong thành Tỳ-da-ly đều gội tóc, tắm rửa, thoa các thứ dầu thơm, tranh nhau trang sức, mặc y phục đẹp, mang chuỗi ngọc anh lạc, lại cho gọi các vị trong hàng quyền thuộc gần gũi, bảo:

–Các vị tâm ý không được xao trộn, đừng nghĩ gì khác, chỉ để ý đến cô Nguyệt Thượng. Nếu khi cô ấy xuất hiện mà không đi tới bên ta thì các vị phải dùng sức mạnh hỗ trợ ta để đoạt cho được cô ấy!

Đến ngày thứ sáu là ngày rằm trăng tròn, cô Nguyệt Thượng phát tâm thọ Bát quan trai. Đêm ấy bầu trời trong sáng, cô ở trên lầu thong thả kinh hành. Nhờ thần lực của Phật nên ở bên tay phải của cô bỗng nhiên có một hoa sen xuất hiện. Hoa này lấy vàng ròng làm nhánh, bạc trắng làm lá, lưu ly làm nhụy, mã não làm đài. Hoa kia kết hợp do trăm ngàn cánh, ánh sáng rực rỡ vi diệu vô cùng. Trong hoa có hình Đức Như Lai hiện rõ thân màu vàng ròng, đang ngồi kiết già, oai quang hiển bày chiếu tỏa khắp lầu ấy, thấy rõ thân Ngài có ba mươi hai tướng đại trượng phu, tám mươi vẻ đẹp trang nghiêm, phát ra ánh sáng chiếu soi khắp nhà của Nguyệt Thượng. Khi đó, nơi tay phải của mình, Nguyệt Thượng bỗng thấy hoa, rồi lại được thấy và chiêm ngưỡng hình tượng Đức Như Lai kia, nên thân tâm hoan hỷ, mừng rỡ vô hạn.

Cô liền dùng kệ thưa hỏi Đức Như Lai hóa hiện ấy:

*Không biết Nhân giả là Trời, Rồng
Là Khẩn-na-la hay Dạ-xoa
Hoặc quỷ thần, hoặc A-tu-la?
Nguyện Tôn đức vì con chỉ dạy.*

*Thân của Tôn giả khó nghĩ bàn
Như ánh mặt trời màu kim sắc
Hoặc lại biến hóa thân vàng óng
Thoạt tựa pha lê, sắc lụa hồng.
Con nơi thân tâm không có tướng
Thấy công đức Ngài rất hoan hỷ
Ngài là sứ giả của vị nào?
Chẳng hay từ phương nào đi đến?
Không biết đến đây vì duyên gì?
Đến rồi lại muốn trở về đâu?
Tôn nghiêm rạng rỡ như lửa nhóm
Công đức cao vời tựa Tu-di.*

Đức Như Lai hóa hiện dùng kệ trả lời:

*Ta nay chẳng phải là trời, rồng
Không phải Dạ-xoa, Càn-thát-bà
Sư tử họ Thích, Phật Thế Tôn
Nay sai ta đến viếng chỗ này.
Nên chẳng phải Trời, Rồng, Dạ-xoa
Không phải người hay Khẩn-na-la
Chẳng phải Tu-luân, tám bộ chúng
Ta chính họ Thích, sứ giả Phật.*

Nguyệt Thượng lại dùng kệ bạch với Đức Như Lai hóa thân:

*Con nay nghe nói Phật Thế Tôn
Hình sắc thể kia như thế nào
Nguyện vì con nói hình tướng đó
Con được nghe rồi thường nhớ nghĩ.
Lại tự nhận là sứ giả Phật
Mà không vì con nói tướng Phật
Con thấy oai đức thần lực Ngài
Thế gian khó sánh, tức như Phật.*

Đức Như Lai hóa hiện dùng kệ đáp:

*Hình thể Thế Tôn sắc vàng ròng
Đủ ba hai tướng bậc đại nhân
Thường vì chúng sinh làm ruộng phước
Vì thế cho nên gọi là Phật.
Thường tự hiểu thấu hết thấy pháp
Lại hay biết rõ tâm chúng sinh
Gồm đủ các loại thượng, trung, hạ
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Các việc thế gian đều biết rõ
Và cũng thông đạt hết thấy pháp
Biết các pháp rồi đến bờ kia
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Đối với hết thấy tâm chúng sinh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trong mỗi mỗi tâm đều thấy biết
Nơi chúng sinh và tâm của họ
Hai chốn ấy đều không nhiễm chấp.
Nhân hành bố thí được làm Phật
Và cũng thường giữ giới thanh tịnh
Lại tu nhẫn nhục và tinh tấn
Thiền định, trí tuệ mau thành Phật.
Việc thế gian thấy đều biết rõ
Đó là hết thấy các nghề khéo
Trong tâm luôn Từ, Bi, Hỷ, Xả
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Hàng phục hết thấy các ma oán
Uy danh chấn động ngàn vạn cõi
Có thể tự giác đạo Vô thượng
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Phật xưa thường hay chuyển pháp luân
Chuyển vận hết thấy pháp Vô thượng
Ánh sáng chiếu soi ngàn vạn cõi
Thường giảng nói khổ, không, vô ngã.
Có hàng ngàn cõi nước chư Phật
Cho đến trăm ức vô số cõi
Tướng lữi rộng lớn bao trùm khắp
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Có hàng ngàn cõi nước chư Phật
Số kia nhiều như cát sông Hằng
Vị ấy nói ra đều nghe khắp
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Ngàn ức cõi nước các Đức Phật
Vị ấy dùng tay nắm giữ được
An trú không động ngàn vạn kiếp
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Cõi nước chư Phật có ngàn ức
Những núi Tu-di trong cõi ấy
Ngài dùng sợi lông buộc chặt rồi
Nắm lấy đi khắp ngàn ức cõi.
Nghe câu nhiệm mầu của chư Phật
Nơi pháp tự tại vượt bờ kia
Đã tự giác ngộ, độ chúng sinh
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Đầy đủ tự tại khắp mười phương
Có thể thành tựu bốn Vô úy
Nơi pháp chư Phật không nghi ngại
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Không người có thể quán đánh Phật
Thành tựu đầy đủ năm thứ mất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tròn đủ năm Căn và năm Lực...
Bảy phần giác đạo không nhiễm vướng.
Khéo giữ giới, khéo cùng an trú
Tịch định điều phục, rất khó sánh
Không còn dua nịnh, tâm điều thuận
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Đức Phật thường vào các thiền định
Không chút rối loạn, không sợ hãi
Biết thời giảng nói lợi chúng sinh
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Hết thầy công đức đều đầy đủ
Được các chúng sinh cùng cúng dường
Đủ Nhất thiết trí thấy các pháp
Vì vậy cho nên gọi là Phật.
Nếu ta nói trải qua một kiếp
Hoặc trải qua trăm ngàn vạn kiếp
Làm sao nói hết danh hiệu Phật
Nói không thể hết gọi là Phật.*

Nguyệt Thượng nghe kệ này rồi, thân tâm hoan hỷ, vui mừng không kể xiết, trong lòng khát ngưỡng muốn được diện kiến Đức Như Lai, nên dùng kệ bạch với hóa tượng kia:

*Tôn giả nói công đức như vậy
Con nay muốn thấy Phật được chăng?
Người trí nếu nghe được pháp này
Quyết không ưa thích ở tại gia.
Con nay nếu không thấy được Phật
Quyết sẽ không ăn, không uống gì
Cũng lại không còn ưa ngủ nghỉ
Và cũng không muốn ngồi giường chiếu.
Con thấy Tôn giả đã hoan hỷ.
Nghe công đức ấy ý thanh tịnh
Nếu thấy được thân tướng Phật kia
Tức sẽ phát tâm đại hoan hỷ
Phật đại trượng phu đời khó gặp
Trải qua trăm ngàn ức kiếp số
Con đã nghe tên đáng lậu tận
Thế Tôn bây giờ ở chỗ nào?*

Như Lai hóa hiện liền đáp rõ:

*Thế Tôn nay ở trong rừng lớn
Đồ chúng theo Ngài số trăm ngàn
Thanh tịnh, lìa cấu đều dưng mãi.
Mỗi một gánh vác ba ngàn cõi
Trải qua nhiều kiếp tay không mỏi
Được định, trí tuệ, từ vô ngại
Đầy đủ đa văn như biển lớn.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thần thông đi đến muôn ức chốn
Trong khoảnh khắc lẽ khắp các Phật
Cúng dường ngàn vạn chư Phật rồi
Nơi thời gian ngắn liền trở lại.
Không có tướng ta và tướng Phật
Tướng cõi và tướng pháp cũng không
Hết thấy các tướng đều không nhiễm
Đối với chúng sinh làm lợi ích.
Cô nếu muốn thấy Đức Thế Tôn
Và đại chúng Bồ-tát, Thanh văn
Được nghe pháp chư Phật vì diệu
Hãy mau đến bên Đại Đạo Sư.*

Bấy giờ, cô Nguyệt Thượng tay cầm hoa sen có hóa Phật, từ trên lầu đi xuống, đến bên cha mẹ nói kệ thưa:

*Cha mẹ chiêm ngưỡng cảnh hoa này
Cành lá vi diệu sắc kim cương
Lại thấy trong hoa Đấng Vô Thượng
Các tướng trang nghiêm như núi chúa.
Đấng Tối tôn vi diệu như vậy
Có ai mà không muốn cúng dường?
Con nay thấy khắp ở trong nhà
Sắc vàng chiếu sáng, mẹ nên biết.
Thân Ngài không thể lường tính được
Trong khoảnh khắc biến thành nhiều sắc
Đỏ, trắng, vàng, tía và pha lê
Chúng ta nay thiết trai cúng dường.
Đại Thánh Cù-đàm tại rừng lớn
Nên mang hoa, hương và hương bột
Cha mẹ cùng thiết lễ cúng dường
Sẽ được vô lượng các công đức.
Cha mẹ nghe rồi, nói: Lành thay!
Con nêu lời này thật lợi ích
Bèn sắm các thứ hương hoa báu
Cờ phướn, lọng báu và vòng hoa.
Nguyệt Thượng, cha mẹ cùng thân quyến
Đều mang y phục rất tốt đẹp
Ngọc báu vô giá và âm thanh
Các thứ trang nghiêm đều đầy đủ.
Sửa soạn hoàn bị, liền ra đi
Đến nơi rừng lớn hầu Thế Tôn.*

Hôm ấy, ngày hẹn của Nguyệt Thượng đã đến, ngày thứ sáu đã qua, nay là ngày thứ bảy. Lúc đó có vô lượng hàng ngàn đại chúng đều đến nhóm họp để ngắm nhìn Nguyệt Thượng. Trong chúng này, hoặc có các hạng người do tâm tham dục thúc đẩy mà đến nhóm họp. Hoặc có người nhân dịp đi thăm thành Tỳ-da-ly, thấy nơi thành ấy có các thứ trang nghiêm như những bức tranh vẽ trang trí trên lầu, từng đàn chim sẻ bay

ngang cửa sổ, lan can tiện cong từng cột trụ ngắn..., các cảnh của nghệ thuật điêu khắc mà tập trung đến. Cũng có vô số đàn ông, đàn bà vì muốn ngắm nhìn cô Nguyệt Thượng nên lặn lội đến thành Tỳ-da-ly.

Khi ấy, Nguyệt Thượng vẫn luôn cầm cành hoa kia. Cha mẹ cô và các quyến thuộc mang theo các tràng hoa, hương thoa, hương bột, các thứ hương đốt xông và các thứ y phục tốt đẹp thượng hạng, các cờ phướn, lọng báu, các thứ âm thanh, các người hầu hạ trước cùng vây quanh, từ nhà đi ra, nhắm đến ngã tư đường phố.

Lúc Nguyệt Thượng cùng quyến thuộc tới ngã tư, thì số người cùng đi đến là vô lượng, vô biên. Khi thấy cô Nguyệt Thượng dừng tại nơi ngã tư, họ đều hướng đến chỗ ấy, luôn miệng nói lớn:

–Cô ấy là vợ tôi! Cô ấy là vợ tôi!...

Bấy giờ, người trong thành Tỳ-da-ly, phần nhiều là các người trai trẻ cùng lúc chạy đến, cất tiếng gọi lớn, hướng về Nguyệt Thượng. Khi thấy cô ta, nhiều người tiến nhanh tới, cô liền bay lên trụ trên hư không cao một cây Đa-la, nhưng tay vẫn cầm cành hoa kia, an nhiên ở trong không trung, dùng lời kệ thưa với mọi người:

*Quý vị xem thân tốt đẹp này
Cũng như vàng ròng với sắc lửa
Do xưa chẳng phát khởi tâm dục
Nên nay được thân vi diệu ấy.
Do bỏ tâm dục như hầm lửa
Và các việc đời không nhiễm vướng
Tu tập khổ hạnh, giữ sáu căn
Và hành các phạm hạnh thanh tịnh.
Thấy thế tiếp người không tham dục
Tưởng như là mẹ, là chị, em
Như vậy mới sinh thân đáng mến
Mọi người ưa nhìn không biết chán.
Chân lông thân tôi phát hương thơm
Bay khắp thành này, há chẳng nghe?
Chẳng do tâm dục huân tập được
Đều do quả bố thí điều phục.
Nay tôi vốn không tâm dâm dục
Với người không dục, chớ khởi dục
Mong tôn tượng này chứng minh cho
Lời con chân thật không hư dối.
Các vị từ xưa hoặc cha tôi
Hoặc tôi từng làm mẹ các người
Cùng làm cha mẹ và anh em
Tại sao với nhau sinh tâm dục?
Hoặc xưa tôi có hại quý vị
Các vị hoặc lại giết hại tôi
Đều tạo oán thù, giết hại nhau
Vì sao ở đây sinh tưởng dục?
Nhờ không tham dục được đoan chánh
Tham dục ắt sinh chốn không lành*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người còn tâm dục không giải thoát
Vì vậy nay nên bỏ tâm dục.
Hoặc đọa địa ngục và ngạ quỷ
Hoặc rơi vào nơi loài súc sinh
Cưu-bàn, Dạ-xoa, A-tu-la
Tỳ-xá-già đều vì tham dục.
Đui mắt, không lưỡi, què cùn điếc
Thân thể hình dung đều thô xấu
Tất cả mỗi mỗi các lỗi lầm
Đều do nghiệp xưa nhiều tâm dục.
Nếu ở đời sau làm Luân vương
Đế Thích chủ trời Tam thập tam
Đại phạm tự tại, các chư Thiên...
Đều do rộng hành phạm hạnh tịnh.
Sinh bị câm ngọng, mất bản tánh
Heo, chó, ngựa, lừa và lạc đà
Voi, bò, cạp, ruồi nhặng, muỗi mòng
Bị quả báo này do nhiều dục.
Sinh nhà an vui địa chủ lớn
Trưởng giả giàu có và cư sĩ
Tất cả đều do hành phạm hạnh
Hiện được hoan hỷ và an lạc.
Gánh nặng, nấu đốt, khói xông mũi
Gông cùm xiềng xích thân khổ nhục
Chặt chân, xẻo mũi và móc mắt
Bị người sai sử đều vì dục.
Muốn thành Duyên giác, A-la-hán
Các tướng trang nghiêm thân chư Phật
Tự giác, giác tha lợi ích rộng
Đều do xa lìa tướng có dục.
Theo dục đâu chỉ một tai họa
Rất nhiều xấu ác không lợi ích
Mong mau giải thoát các tham dục
Cùng tôi đi đến bên Như Lai.
Dù không quy y cũng bớt tội
Chỉ Phật tôn quý trong trời người
Các người mau đến bên Tôn đức
Trải vô lượng kiếp khó thấy Phật.

Nguyệt Thượng nói kệ cho mọi người nghe rồi, khi ấy mặt đất thấy đều chấn động, trong hư không có vô lượng các Thiên tử cất tiếng tán thán, y phục hiện rõ, cùng múa, ca vui tươi, hòa điệu vô lượng. Hoa trời mưa xuống số đến trăm ngàn, tạo các âm nhạc không thể nói hết.

Tất cả đại chúng đã được thấy, nghe như vậy rồi, liền sinh tâm chán lìa các tướng tham dục, sinh tưởng hy hữu, chưa từng có. Ngay lúc ấy, toàn thân họ xao động, tâm không còn tác động của tham dục, cũng không sân, không giận, không tham, không si,

không ganh, không tức, không tranh, không còn phiền não và các kết sử, tất cả đều dùng tâm hoan hỷ để làm tươi tắn thân tướng. Mỗi mỗi đều xem nhau như là cha mẹ, anh em, chị em, thân thuộc, tôn trưởng. Khi họ đã xả bỏ tất cả các phiền não rồi thì mỗi mỗi đều cúi đầu đánh lễ Nguyệt Thượng.

Bấy giờ, đại chúng đem theo hương hoa, nào hương bột, hương thoa, vòng hoa, các loại y phục, các thứ chuỗi ngọc anh lạc... đều hướng về Nguyệt Thượng tung rải khen ngợi. Do thần lực của Phật, nên tất cả đồ vật kia biến thành một cái dù lớn che trên vị Như Lai hóa thân, rộng nửa do-tuần.

Lúc ấy, Nguyệt Thượng từ hư không lần xuống cách mặt đất bốn ngón tay, chân bước trong hư không, kinh hành thông thả, trong chốc lát liền ra khỏi thành Tỳ-da-ly, nhằm đến chỗ Đức Thích-ca Như Lai. Nguyệt Thượng đặt chân đến đâu, đại địa đều chấn động. Toàn thể đám người đông đảo kia có đến tám vạn bốn ngàn, tuần tự đi theo Nguyệt Thượng.

Khi đó, Trưởng lão Xá-lợi-phất cùng với năm trăm vị Tỳ-kheo, vào buổi sáng sớm, sửa y cầm bát, hướng đến thành Tỳ-da-ly để khát thực. Chúng Thanh văn ấy từ xa thấy Nguyệt Thượng và đại chúng vây quanh trước sau cùng nhau đi đến, Tôn giả Xá-lợi-phất liền nói với Trưởng lão Ma-ha Ca-diếp:

–Này Trưởng lão Ca-diếp! Người đang đi kia là cô Nguyệt Thượng, muốn đến chỗ Đức Phật. Chúng ta có thể nêu hỏi cô ta, tùy theo ý nghĩa sâu xa của câu trả lời, có thể biết được cô ta đã đạt pháp nhãn chưa!

Trưởng lão Xá-lợi-phất cùng năm trăm vị Tỳ-kheo đi đến gần Nguyệt Thượng. Trưởng lão hỏi:

–Hôm nay cô muốn đi đâu?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả đã hỏi như thế. Vậy xin thưa: Nay con cũng đi theo hướng như Tôn giả Xá-lợi-phất đang đi.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi Nguyệt Thượng:

–Tôi nay muốn vào thành Tỳ-da-ly, còn cô thì từ thành ấy đi ra, sao lại trả lời: “Con nay cũng đi theo hướng như Tôn giả Xá-lợi-phất đang đi.”

Nguyệt Thượng trả lời:

–Nhưng Tôn giả Xá-lợi-phất cất chân lên, đặt chân xuống thì phải nương vào chỗ nào?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Tôi nay cất chân lên, đặt chân xuống đều nương vào hư không.

Nguyệt Thượng nói:

–Con cũng như vậy, đưa chân lên và đặt chân xuống đều nương vào hư không, nhưng hư không thì không khởi phân biệt. Vì vậy cho nên con nói: “Cũng như Tôn giả Xá-lợi-phất đang đi.”

Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Việc này cũng như vậy. Nay Tôn giả nói đi là đi đâu?

Tôn giả Xá-lợi-phất trả lời:

–Tôi hướng về Niết-bàn mà đi như vậy.

Nguyệt Thượng nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Hết thấy các pháp há chẳng phải là hướng về Niết-bàn mà đi sao? Con nay cũng hướng về phía ấy mà đi.

Trưởng lão Xá-lợi-phất lại hỏi Nguyệt Thượng:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Nếu hết thấy các pháp đều hướng đến Niết-bàn, tại sao cô không vào diệt độ?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu hướng tới Niết-bàn tức không diệt độ. Vì sao? Vì hành Niết-bàn là không sinh diệt. Hành Niết-bàn là không thể thấy được, thể không phân biệt, là không hề diệt mất. Do ý nghĩa này nên hành Niết-bàn tức là Niết-bàn.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi Nguyệt Thượng:

–Cô nay tu hành theo thừa nào? Là hành theo Thanh văn thừa, Bích-chi-phật thừa hay là hành theo Đại thừa?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả đã hỏi con như vậy, nay con xin hỏi lại Tôn giả : Như pháp đã chứng đắc của Tôn giả Xá-lợi-phất là hành theo Thanh văn thừa, Bích-chi-phật thừa hay là hành theo Đại thừa?

Tôn giả Xá-lợi-phất trả lời:

–Chẳng phải như vậy đâu! Nay cô Nguyệt Thượng! Vì sao? Vì pháp kia là không thể phân biệt, không thể nói năng, chẳng phải khác, chẳng phải một, cũng chẳng phải nhiều.

Nguyệt Thượng nói:

–Vì vậy không nên phân biệt các pháp là một tướng hay khác tướng, không có tướng dị biệt. Ở trong các tướng đều không thể trú, cho nên Niết-bàn thật không thể diệt.

Trưởng lão Xá-lợi-phất nói:

–Thật là hy hữu, hy hữu! Cô nay đúng là biện tài vô ngại. Tất là xưa kia cô đã từng tôn phụng bao nhiêu Đức Phật nên mới được như vậy?

Nguyệt Thượng trả lời:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả đã hỏi con như thế, con xin thưa: Cũng như thật tế cùng với pháp giới.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Như cô nói thật tế cùng với pháp giới, có từ bao lâu?

Nguyệt Thượng đáp:

–Như từ khi vô minh có ái không khác.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Vô minh có ái lại có từ bao lâu?

Nguyệt Thượng thưa:

–Như cảnh giới của chúng sinh không khác.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Cảnh giới của chúng sinh lại có từ bao lâu?

Đáp:

–Như cảnh giới của chư Phật quá khứ, hiện tại, vị lai.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Nếu như thế thì cô đã nói về việc gì là giải thích về gì?

Đáp:

–Nương theo chỗ hỏi của Tôn giả mà con trả lời.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Tôi hỏi là nghĩa gì?

Đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Hỏi là văn tự.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Văn tự ấy vắng lặng, không có dấu vết.

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tướng diệt ở trong hết thấy pháp như vậy, như có người hỏi, có người trả lời, cả hai đều là tướng diệt, không thể nắm bắt được.

